

Mūsu pasta

Mūsu pasta

Mūsu pasta

IETEIKUMS

Ļeģina pieminekļi ir demontēti. Varam spriest dažādi, vai tas bija pareizi vai nepareizi darīts, no tā vairs nekas nemanīsies. Tomēr gribu izteikt savu viedokli, jo esmu pret Valmieras salmiņu neekonomisku rīcību, proti, Ļeģina pieminekļi tagad guļ pavasim bezmērķīgi. Bet sārēķiniet, cik naudas izgāja, to uzceļot, remontējot un pucejot. Nu, lūk, tā-tad varbūt lietderīgāk būtu to par šo summu pārdot. Teiksiet, nebūs tik naudīgu pircēju? Ir tāds pircējs, kam naudas netrūkst un, ja vajag, var dabūt vēl. Tā ir PSKP teritoriālā organizācija. Un galvenokārt tie jāmin tas aspekts, ka šai partijai taču būtu morāls pienākums atpirkt savu bijušo un esošo ideālu. Un tad būtu apmierinātas abas puses — pilsētas valdeī būtu nauda (pareizāk gan būtu teikt — tiktu atgūti pašu kādreiz zaudētie rubļi), bet komunisti varētu priecāties un neuztraukties par sava elka likteni. Jebšu paši PSKP biedri vairs nevēlas viņu redzēt?

V. BERZINA,
Valmieras raj.

GODĀTĀ REDAKCIJA!

(Nobeigums. Sākums 17. nr.)
Braucam tālāk uz Priekmi, kur tikam lepmi uzņemti. Amerikānis teica skaistū runu, ko man vajadzēja tulkot. Visās vietās mūs sagaidīja ar sajūsmu.

Viļciens apstājās kāda meža tuvumā, un mūs vēlreiz pārņēma medību kāre. Bet zābakus Lūkins vairs nedeķa, teikdams, ka ministru prezidents nez zin kur esot nolocis. Tā nu es paliku, bet Jūtons viens pats aizbrauca medībās. Ap pusdienlaiku satiku Ulmani, un viņš tūlīt noprasiņa, kādēļ es neesot medībās. Es izvairīgi atbildēju:

— Soreiz negribējas braukt, ministru prezidenta kungs.

Ulmanis smīnēdams pavēra skatu uz leju: kājas viņam bija dzeltenie zābaki. Tad viņš mākstoti nopūtās un teica:

— Zēl, ka es pats šodien esmu uzvilcis savus zābakus, bet es jau

nevarēju zināt, ka jūs tieši šodien gribat braukt medībās!

Man kļuva triji neērti, bet Ulmanis vēl piebilda:

— Neskumstiet, man jau nekas nav preti, bet šoreiz tā iznāc!

Ministru prezidents mūs bieži pavilka uz zoba arī attiecībā uz iedzeršanu:

— Ja, tie ārzemju dzērieni tiri labi garšo. — viņš mēdza teikt.

— Zēl, ka esmu tik aizņemts, ka nemaz neatliek laika tos nobaudīt!

Kopumā brauciens pa Lalgali pagāja jauki, un Ulmanis izturējās ļoti sirsnīgi un draudzīgi. Viņš rūpējās, lai tikai mums, pārējiem būtu labi, par sevi nemaz nedomādams. Mūsu vēlākais Latvijas valsts prezidents Kārlis Ulmanis, manuprāt, bija augsts valstsvīrs, gādīgs draugs un padomdevējs.

J. OZOLIŅŠ

GUNARS FREIMANIS

KOLIMA

un austrumvēji pūs un dzeļ
un vēl arvien bez saules ceļš
un brīvības asni nīkst
ne zelt tie var ne nosties drīkst

un latvietības spožums rūs
un nolaupīto neatgūst...
sirds tic: mums lemts pret sauli brīst
un nepagurt un neapdzist

1989. g.

uz krūtīm smaga skumja nogulst
skjiet velts ir bijis taigā gājums
sniedz iztapaņa svešam roku
ar svešnieku ceļ vienu māju...

cik ilgi tautā būs vēl mīgums
cik ilgi kalpiņa vēl dzīros
nāc jaunā audze izcert stīgu
smel drosmi brīves karavīros

1989. g. 24. dec.

DVĪŅI

Jūsu acu priekšā, mīļie lasītāji, divi Valmieras pilsētas izpildkomitejas lēmumi. Tie radušies viens pēc otra, un tajos interesanti izpaužas šīs iestādes attieksme pret lēmumos minētajām organizācijām. No saviem komentāriem šoreiz atturēsimies, bet tomēr gribas piebilst, ka 121,42 m² pielietojuma varētu atrast, iekārtojot sabiedrības attīstībai daudz nepieciešamākas iestādes...

Izpildu komitejas sēdes no 9.07.90.
lēmums Nr. 79

Par telpu iznomu Latvijas neatkarīgajai komunistiskajai partijai, Valmieras rajona organizācijai.

NOLEMA:

1. Atļaut Valmieras rajona dzīvokļu saimniecības pārvaldei iznomāt telpas (tris istabas) Latvijas neatkarīgās komunistiskās partijas Valmieras rajona organizācijai Valmierā, Dzeržinska ielā 7 ar kopējo platību 52,0 m².

2. Latvijas neatkarīgās komunistiskās partijas Valmieras rajona organizācijai uzturēt minēto ēku kārtībā, nodrošināt ekai piegulošās teritorijas uzturēšanu kārtībā.

Izpildu komitejas sēdes no 9.07.90.

lēmums Nr. 80
Par telpu iznomu Latvijas Komu-

nistiskās partijas Valmieras rajona komitejai.

Valmieras pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomiteja, pamatojoties uz rajona Tautas deputātu padomes prezidija lēmumu Nr. 8 no 1990. g. 22. maija un Valmieras rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas rakstu Nr. 2-1-14-7/345 no 1990. g. 28. jūnijā par telpu ierādīšanu Latvijas Komunistiskās partijas Valmieras rajona komitejai.

NOLEMA:

1. Atcelt Valmieras pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas sēdes lēmumu Nr. 101/1 no 1987. gada 25. septembra par telpu iznomu Tautas izglītības nodajai Valmierā, Rīgas ielā 14.

2. Atļaut Valmieras rajona Dzīvokļu saimniecības pārvaldei iznomāt telpas (septiņas istabas, Nr. 1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, otrajā stāvā) Latvijas Komunistiskās partijas Valmieras rajona komitejai Valmierā, Rīgas ielā 11 ar platību 121,42 m².

Šos izrakstus mūsu redakcijai iesūtījis Valmieras rajona deputāts Narbuta kungs. Viņš lūdz pievērst īpašu uzmanību atskirībai kvadrātmētru ziņā un lielajam «K» partiju nosaukuma rakstībai, iespējams pēc oriģināla.

Muklājs

Tā vien liekas, ka esam iekļuvuši purva muklājā, no kurienes nav nekādas izejas. Daži vēl kā apstulbuši pieskaita visus trūkumus mūsu Latvijas Republikas valdības neizdarībai, kas sākusies it īpaši pēc šā gada 4. maija. Neatkarības deklarācijas pasludināšanas. Bet to viņi neredz, ka ekonomiskā krīze ir pārņēmusi visus lielo padomju zemi.

Atrodas vēl arī tādi, kas spriež tā — PSRS karā stipri cietusi un izpostīta, tādēļ grūti «salāpīties», šai sakarā tad arī tāda nabadzība. Bet vai Vācija tika mazāk izpostīta? Un kāpēc tad tā ir izķepurojusies un savu dzīves līmeni spēj noturēt bez taloniem un vizītkartēm? Tapat arī citas valstis.

Tā vien liekas, ka mūsu vadošie darbinieki neprot savu darbu veikt un vadīt, lai mēs beidzot izkļūtu no šī purva.

Tik daudzus gadus jau dzīvojam miera apstākļos, kauns paliek citu tautu priekšā par savu nabadzību, par tukšajiem veikalu plauktiem.

Visu garo laiku komunistu partijā — «visgudrā» — skandināja par dzīves augšupeju... Bet tagad — kļusums. Nav ko teikt...

Dzīvē parasti tāds meistars, kas savu darbu neprot un kārtīgi neveic, aizraida un to vietā nāk sava darba lietpratēji. Bet kā šoreiz ir ar vadošajiem darbiniekiem? Tautas pacietībai var reiz pienākt gals.

Kā var aizmirst zemi, kas mūs uztur un paēdina? Vai tā nebija komunistu partijas varmācīga, isredzīga propaganda, kas acināja cilvēkus no laukiem uz pilsētām, lai celtu grandiozas celtnes un rūpnīcas? Tā arī laudis sajūsmā bariem plūda uz pilsētu, lai pabūtu darbā astoņas stundas un saņemtu «poliūku». Bet atstātā zeme sāka aizaugt ar krūmiem, jo uz laukiem trika strādātāji. Taču est visiem vajag, neskatoties uz to, vai laukos kāds strādā vai nē.

Pat komunistu vadonis Ļeņins kādreiz 1920. gadā F. Rošteinam bažīgi bija izteicies: «Jums jāzina, ka Krievijas cilvēkus vajag 20 rei-

žu izlamāt, 30 reizes pārbaudīt, lai visvienkāršāko darbu izdarītu ar lēgu.» Iznāk, ka plašās Krievijas laudis ne ar sevišķu patīku raugas uz zemes darbu. Rezultātā — trūkums un bāds. Jābrauc vien dzīvot uz tām pašām «kaprizajām» Baltijas zemēm, kur zeme arvien tikusi cienīta, darbs prasīgi un centīgi veikts, stundas neskaitot. Bez tam te, lūk, vēl var paest labāk. Ja arī kaut kas nav kā gribētos, tad jāvaino vien iedzīmtie — latvieši, kas tad arī iecelotāju izpratnē ir pie visa vainīgi.

Bet tālāk tas nedrīkst turpināties. Vai tiešām mēs visi kopā esam tik nespējīgi savu dzīvi izvest no muklāja un dzīvot cilvēcīgi, kā citas brīvās tautas pasaulē?

Un kamēr mums, latviešiem, vēl jācilpo kopā ar plašo PSRS, un «de facto» vēl jāzīcina, mums arī tikt no šī politiskā un ekonomiskā muklāja būs ļoti grūti, gandrīz vai neiespējami.

ARVIDS GAILE,
LNNK dalībnieks
Zilakalnā

Koloniālās impērijas stutēšana

Pirms gadiem pieciem uz katra ielas stūra bija liela izmēra saukļi: «Sveiciens visām tautām, kas cinās pret koloniālismu, par nacionālo neatkarību!» Nu visi nozuduši, pat Kremli tie tagad liekas ķecerīgi. Aizvien vairāk izskan draudī, ka «saujiņa ekstremitu» cenšas izjaukt tautu lielo draudzību, sagraut PSRS varenību. Vai Baltijas ceļš bija jauzu saujiņas darbs? Vai Kremlis kaut ko citu, kā to pašu koloniālo iekārtu, mums piedāvā? Nē! Pat dominijas tiesības «uzlabotā federācijā» mums netiek piedāvātas, jo:

1. Atkal ārpolitika atrodas «vecākā, gudrākā» brāļa ziņā Maskavā.
2. Galvenos ekonomiskos jautājumus atkal izlemšot Maskavā.
3. Nebūt nacionālām armijām.
4. Nebūt muitai, robežsargiem uz «republiku» robežām.
5. Nebūt «republikām» savai naudas sistēmai.
6. Pat nebūt kolonijās (kuras nosauktas par republikām) iedzīmo valodai. «Divvalodība» — t.i., lai atkal «vecākais brālis» varētu nemācīties «aboriģenus» valodu.

Tātad «uzlabotā federācija» tas pats koloniālisms vien ir un ietver visas 6 galvenās koloniālisma pazīmes. Vai tiešām Kremļa ideologi neizprot, ka latvietis saprot, ka nekas netiks dots, ka būs «tie paši vēži, tikai citā kultūrē». Vācu bāroņi ar tik lietiem trikiem pat necentās latvieti apmāļot, viņi teica, ka

«latvietim ir gaiša galva». Katrs vācu bāroņs prata latviešu valodu. To prata arī vāroņs Kurzemes un Zemgales valdnieku (jo hercogs ir valdnieks) Tikai «gudrākajam brālim» nav pa spēkam šo «sobaļģi jazik» iemācīties.

Pašlaik no Kremļa atskan spriedējumi, ka, lūk, nevar atdalīt kolonijas (t.i. — republikas) no PSRS, jo tajās ir «internacionāls iedzīvotāju sastāvs». Pēc 1917. gada apvērsuma no Krievijas uz Parīzi vien emigrēja 2 miljoni krievu. Bet viņiem nevienam pat prātā neienāca izsludināt Parīzi kā krievu autonomu rajonu.

Pēc II pasaules kara, kad nāca gaismā vācu slepenie dokumenti par Austrumeiropas kolonizāciju, atklājās, ka tie līdzinās Staļina plāniem par Baltijas kolonizāciju, arī vācieši gribējuši izsūtīt tāturus no Krimas un tur noietināt vāciešus. Vai likai sagādīšanās, vai arī «tautu tēvs» izpildīja sava bijušā drauga (lielā) Hitlera neistenotos sapņus? Bet Latvijas kolonizācija turpinās — tiek iesūtītas lielas armijas daļas. Vai varēsim pasaulei izskaidrot, ka Baltijā ir saasinājies nevis nacionālais, bet koloniālais jautājums? Pat Āfrikas cilvēkēdāju tautām ir dota brīvība, iznīcināts koloniālisms, bet mums to pasaule vēl grib liegt!

Latvijas AP ir jādara viss, lai īstenotos «valodas likums». Pašlaik «krieviski runājošie» uz to skatās ar smīnu. Tapēc noteikti ar 31

gada septembrī krievu valodās mācīšana skolās ir jāpārtrauc. Galu galā ir jāsaprot, ka suverēnā Latvijā obligāti nevar un nedrīkst uzspiest valodu, kuras valsts pat neatrodas III ranga valstu stāvoklī!

Ļoti svarīgi iestāju rakstāmasīnas pārkārtot ātrāk uz latīņu alfabētu. Tas ir vienkārši, jābūhina šim remontam attiecīgi kooperatīvi.

700 gadus mēs nepartraukti prasām brīvību. Vecās vācu hronikas ar nepatīku visās variācijās teikt: «Latvietis, kad viņš kroga piedzēries, saka, ka šī zeme esot viņu un vāciešus tie izdzīsot». Bet lielle Kremļa ideologi Jakovļevs un Medvedevs pēc Rīgas apciemojuma domājuši, ka vienā dienā vedis mūs pie prāta, galvenais esot ekonomika, bet nacionālais jautājums vien tādi «zvargulīši». Ja jau tā, varbūt lūgšim ASV, lai pievieno PSRS par savu štatu. Tad gan ekonomika pie mums ietu augšup...

Ilgi PSRS presē (piemēram, avīzē «Za Rōģinus») tīrgājās par latviešu mazo dzimstību. Taču par iemeslu (mazajai dzimstībai) ir arī slepenās instrukcijas izpildu komitejām vispīrms dzīvokļus nodot iebraucejiem, Aborigēniem paskaidrot: «Viņiem vairāk vajag!» Tāda ir iezēmišu dzīve viņu pašu zemītē! Bet ko dara Latvijas AP suverēnā Latvijā? Vai nepietiks laipoti?

J. OZOLIŅŠ

Māra Sverna zīmējums

«IVANOVEC» PRET ĻEŅINU

jeb

NESKUMJAS ATVADAS NO VALMIERAS

Atbild LNNK Valmieras nodaļas vadītājs Juris Helds:

— Nu, tas ir likumsakarīgi, ka viens tāds kā Grohovskis uzrodas. Uzstī sev cenu primitīvu veidā. Tā ir tāda politiskā sīzofrēnija, nekas vairāk.

— Vai viņš šobrīd nav vairāk vērts nekā tie visi, kas šeit stāv?

— Nu nē, es nedomāju: puļa psiholoģija ir viena lieta, un atkal kāda rūdīta funkcionāra — tāda psiholoģija, kura sev grib izstīt kapitālu uz grimstoša kuģa — tas atkal kaut kas cits. Smieklī — tas jau arī ir kritērijs. Tautas smieklī — tas daudz izsaka.

— Kā tu jūties šobrīd?

Atbild pilsom kongresa delegāts Gundabs Putniņš:

— Lieļiski, lieļiski. Tik gluži vienkāši jau negāja, kā domājam, vakar tikai pieņēma lēmumu. Kad viss būs galā, varētu atzīnīgu vārdu pilsētas TDP priekšsēdētājam Oskaram Spurdiņam teikt. Viņš tomēr arī uzņēmās atbildību. Mums jau tas āķilis varbūt ir pievilktis šeit, bet viņam to piemēnes visu mūžu, ka viņš atļāvis to darīt.

— Kāds ir jūsu sapnis?

Atbild kāds krievu tautības pārstāvis:

— Es nerunāšu.

— Kāpēc?

— Tāpēc, ka nekas labs nav izdarīts. Manuprāt, tā.

— Bet kāda šodien sajūta?

— Šodien viss ir kā parasti.

— Nav svētku noskaņojuma?

— Kādi te svētki? Ko te raudāt?

Nav par ko. Atzina, ka jānovāc, tātad jānovāc.

— Par vandālismu to neuzskatāt?

— Vēlms viņu zin, nevaru pateikt, kas tas ir.

— Bet kā vecam karotājam — tikai atklāti (parasti jūs sūdzāties, ka neviens jūsu neuzklāsa, tagad es to daru) — kāds ir jūsu viedoklis?

— Ja jau nem nost, tad lai arī nem — tāds ir mans viedoklis. Jā, ko labu gan viņš man ir devis — neko.

— Krievu skolas skolotāja

— Es nesmu, no, interfrontes.

Kā interfronte jums māisās pa kājām, liek kāju priekšā — es šajās lietās nejaucos. Es visu laiku balsoju tikai par Tautas fronti.

To zina daudzi manā darba vietā. Ar mani kopā strādā daudzi krievi, visi smējās, brīnījās par mani, bet es visu laiku balsoju tikai par Tautas fronti. Jutu — slikti procesi sākušies. Latvieši, malači, pirmie citiem piemēru parādīja. Es visu laiku dievināju latviešu tautu — par kultūru, par visu. Uzvārds man ir latvisks, vīrs man ir latvietis, radnieki — latvieši. Un tagad es velos jums pateikt: Vladimirs Iljičs Ļeņins — jūs taču paši lieļiski zināt — vai tad viņš bija vainīgs, ka šis Staljšs un visi tie krievi

manekeni Kremļi, kuri vēl līdz šim brīdīm saņem personālas pensijas, — vai tad viņš ir vainīgs, ka represēja jūs. Mana ģimene arī ir represēta, es zinu, ko tas nozīmē. Tad lūdzu, padomāsim par kultūru (visapkārt smieklī), tas taču tomēr ir pieminekļi, pieminekļi Ļeņinam, kurš uzticējās latviešu strēlniekiem. (Lai dzīvo Ļeņins! Urā! — kāds priedīgi kļiedza). Viņš ticēja latviešu tautai. Un vai mes visi esam vainīgi, ka Staljšs Ļeņinu ieslēdza, kad viņš bija slims, un pats visu darīja, bet Ļeņins grībēja visu labu, viņš bija vienkāšs cilvēks.

Skolotāja bija sacerējusi kādu dzejoļi, kuru vēlējās nosūtīt presi pirms sarunām ar Gorbačovu, kas saucās — «Es — par Latvijas brīvību». Tā beigas noslēpēja tautasdziesma.

Intervējamais kĀra

ARTŪRS RUNDĒLIS

Namurā izmantoti

JANA TANCERA fotoattēli

Apmeklētājus pieņemam:

Pirmdienās, trešdienās un piektdienās no 9.00 līdz 17.30 (pārtraukums no 12 līdz 13) Valmierā, Ļeņina ielā 9, Jaunatnes centra telpās. Samaksa par sludinājumiem uz vietas skaidrā naudā vai ar pārskaitījumu pēc valsts noteiktām ārcenojumiem.

Par publicēto materiālu fakti parēzību un precizitāti atbild autor.

«Tālava» — LTF Vidzemes novada laikraksts. Iznāk reizi nedēļā, ceturtdienās, latviešu valodā.

Izdevējs — LTF Valkas rajona nodaļa, 228650, Valka, Zvaigžņu ielā 12.

Redakcijas adrese: 228600, Valmierā, Ļeņina ielā 9, Tēlrunts 24433 (redaktore), 29212 (redaktora vietniekam).

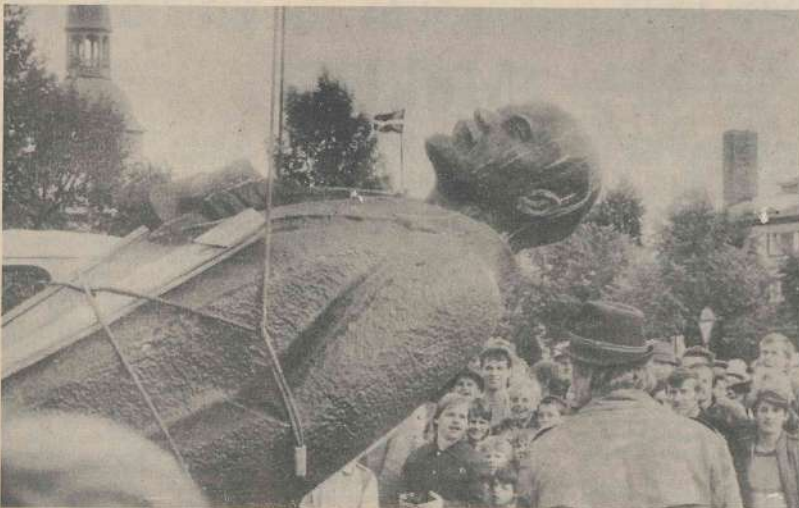
Adrese vēstulēm un korespondencei: 228600, Valmierā, a. k. 206.

Salikts un ieslēsts Valmieras tipogrāfijā «Liesma», 228600, Valmierā, A. Upiša ielā 7.

Redaktore I. VINKLERE

Licences numurs 000014

P. 4360. T. 11.000

ATKAPE PAGĀTNĒ

No pieminekļu un kultūrvides elementu izvērtēšanas komisijas priekšsēdētāja Viestura Lucāna sacīta.

* Valmierā Ļeņina pieminekli uzstādīja 1951. gada 6. novembrī, stalinisma kulminācijas laikā, tieši tā nostiprināšanai un attaisnošanai. Tā arī par to tika rakstīts to gadu presē: «Zem Ļeņina karoga, Staljšna vadībā — uz priekšu, uz komunisma uzvaru!» Zīmīgi arī tas, ka tieši reizē ar šī pieminekļa izveidi Valmieras pilsētas izpildu komiteja izdeva lēmumu Nr. 234, kurā tika ieteikts Brīvības ielu pārdēvēt par Ļeņina ielu, šī darbība tika motivēta kā «darbaļaužu prasība».

* Kas attiecas uz zaimošanu, tad par tādu būtu jāsauc Ļeņina tēlu «izsēšana» pa sestdaļu plānētas.

* Var strīdēties par Ļeņina pieminekļa māksliniecisko vērtību, taču šis faktors nav noteicošais. Noteicošais ir — kādu ideoloģisko slodzi tas nes. Radikāli izmainot pieminekļa koncepciju, tā ideoloģiskos, ģeogrāfiskos un citus akcentus, mēs Ļeņina — elka — vietā ieraudzīsim pagātnes maldu un tragikas koncentrētu liecību.

TAS BRIDIS BIJ KLĀT!

Varbūt zīmīgi, ka celtais, kuram nācās veikt vēsturisko darbu Valmierā, saucās «IVANOVEC». Varbūt savs simbols bija lietum, kas lija, darbus sākot, varbūt tas bija mūsu tautas asaras, kas ne mazums līņušās iepriekšējos gadu desmitos, bet brīdī, kad celtna roka pacēla mums svečās ideoloģijas radio elku, caur mākoņiem dāsnī uzsmaidīja saule. Darbi sākās pulksten deviņos no rīta un ilga līdz pat pēcpusdienai, pulksten 15. Izrādās, nemaz tik lēti Ļeņina tēls negribeja atstāt «Sarkano» Valmieru. Lai nu kā, bet šoreiz pilsētas izpildkomiteja parādīja tēlcamu operatīvāti un jau otrā dienā bijušajā pieminekļa vietā bija betona plāksnes.

VALMIERĀ TIKAL VIENS ISTS KOMUNISTIS?

Jā, uz šo jautājumu jāatbild apstiprinoši. Jā, kā izrādās, vietēja

PSKP organizācija piīmā atbilst «nakts partijas» statusam, proti, nevienam no tās līderiem, kuri sevi grib dēvēt un arī dēvē par īstiem komunistiem, neatradās drosmē, lai aizstāvētu savu elku. Tas netika darīts ne rajona laikraksta, ne sava biļetena slejās. Diez vai nopietni var pemt tikai preses grupas parakstītu, bezpersonisku teikumu: «izsakām protestu...». Kur tad komunistu propagandētāja un agitatora pienākumi? Kur nelokāmā parlicība? Kur ideāli? Tas lieku reizi apliecina, ka PSKP vadošie amali tas biedriem ir vienīgi naudas pumpītis, vieglāk taču izlikties, ka ideāli eksistē, bet būtībā to nav. Tādēļ — par viengo komunistu (isto) Valmierā varam nosaukt Mečeslavu Grohovski, bijušo PSKP ideoloģisko sekretāru rajonā, no amata savulaik noņemtu (kas viņa mūža bija viena no lielākajām traģēdijām) un arī tagad savas partijas brāļu apvainotu, jo, izrādās, īstenajam komunistam nav ticis nevienš no atbildīgajiem PSKP Valmieras līhāles funkcionāru amatiem. Vienīgi Mečeslavam Grohovskim pietika dūšas, riskejot ar savu dzīvību (šeit lasīt bez ironijas, jo tobrīd strādāja celtņīs), aizstāvēt savu elku. Nav vajadzīgs aprakstīt, kādas tobrīd bija ap pieminekli stāvošo valmierieču emocijas. Var to saukt arī par fanātismu, bet vismaz viens no cilvēkiem, kuri skandina par komunistu ideāliem, to pierādīja arī savā rīcībā. Ak, jā, bija taču arī vēl kāda pūsmūža kundze, pareizāk būtu teikt, biedrene, kas gan pati apgalvoja, ka nav komuniste, bet kura gan diskusijās, gan savā nelielajā dzejas kompozīcijā pie pieminekļa apliecināja, ka aizstāv un aizstāvēs gan Ļeņina idejas, gan pieminekļus. Kā pati apgalvoja, viņa esot skolotāja Valmieras krievu vidusskolā. Viņas vislielākais sašutums bija par komunistiem, kas neaizstāv savus ideālus un idejas.

PĒCVĀRDA VIETĀ

Ar šo pieminekli no Valmieras aizgāja, šķiet, vesels laika posms, būtībā taču tikai nieka četrdesmit gadi. Bet kādi gadi! Tajos taču izdzīvojam vai visu pasaules atliktības vēsturi, mūs skāra gan inkvizīcija, gan verdzība, valdīja viduslaiku karaļus nežēlība un muļķība pārspejoši tirāni, bija bads un mēris, ko sauc par čeku. Bija. Un visu to ieprogramēja nākotnei viens vienīgs cilvēks — Ļeņins. Šobrīd savā attīstībā esam aizgājuši jau līdz naturālajai saimniecībai; ja komunistiem vēl dotu pāris gadus valū, vai mēs nokļūtu arī līdz pirmatnējai kopienai?

Driz, šķiet, arī no Limbažiem pazudīs supermonstrīgā galva, pazudīs Ļeņina pieminekļi varbūt arī no Cēsim un citām vietām. Bet, lai cik mēs atviegloti arī tajā brīdī nejustos, atcerēsimies, reiz taču tika aizvāktas arī Staljšna figūras, bet stalinisms nepazuda, atcerēsimies arī to, ka šī ideoloģija mūs ir pamatīgi malusi un katrā no mums kaut kas no tās ir palicis. Lai cik arī ekonomiski grūti nekātos, mums ir jāiztur, lai reiz taču taptu brīvi. Brīvi arī no šīs necilvēciskās ideoloģijas.

I. IEVA

Intervijas ar apkārt stāvošajiem

— Kā jūs šodien jūtaties?

Atbild divi krievu tautības jaunieši: — Nu nekā mēs nejutāties! Kāda tam starpība, vai viņš ir, vai nav. Agrāk, kad skolā gājām, visi apgalvoja, un mums arī bija priekšstats par Ļeņinu, ka viņš ir ne nu gluži svētais, bet kaut kas līdzīgs. bet tagad, kad visi ideāli pēkšņi apgāzušies...

— Paskatīsimies, kā viņu vāks nost.

— Ne, principā nekādas emocijas neizsauc.

— Kā domājat, vai tā nav sava veida garantija, ka bijušais neatgriezīsies?

— Ne. Nekādā gadījumā. Atpakāleja nedrīkst būt. Būs sliktāk, būs labāk, bet kaut kas TADS atkārtoties nedrīkst.

Intervija ar biedru Grohovski

— Es domāju, ka jums patreiz ir ko teikt. Kādas ir izjūtas?

— Bēdīgas izjūtas ir.

— Kāpēc?

— Vienmēr, skatoties uz vandālismu, ir bēdīgas izjūtas.

— Pēc jūsu domām, tas izskatās pēc vandālisma?

— Bez šaubām.

— Viņš jau netiek novācks, viņš tiek pārvietots...

— TOLIT JŪS REDZESIT, KA VIŅŠ SAJUKS...

— Varbūt vēl ko gribat piebilst?

— Man žēl, man ir kauns par valmieriešiem...

— Jūs domājat, ka jūs nesapratīs?

— Mami? Jūs jau redzat — vai te kāds kādu grib saprast? Neviens neko negrib saprast.

— Nu, bet jūs cenāts 70 gadus saprast...

— Te nav vieta debatēm.

— Nu, paldies, atvainojiet.

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

— Ko jūs domājat par visu, kas šodien šeit notiek?

